

# हिंदू धर्म महान

लेखक :- संत रामपाल दास  
संचालक :- सतलोक आश्रम, बरवाला जिला-हिसार (हरियाणा)

---

जीव हमारी जाति है, मानव धर्म हमारा।  
हिंदू, मुस्लिम, सिक्ख, ईसाई, धर्म नहीं कोई न्यारा।।

---

प्रार्थना :- मराठी भक्त समाजास सोप्या भाषेत समजावे म्हणून, संत रामपाल जी महाराजां द्वारे लिखित पुस्तक "हिंदू धर्म महान" जो सर्व धार्मिक ग्रंथांच्या आधारे लिहिलेल्या "हिंदी हिंदू धर्म" महान पुस्तकातून सरळ मराठी भाषेमध्ये अनुवाद केला गेला आहे. या पुस्तकात लिहिलेले सर्व प्रमाण व विवरण तसेच, पान क्रमांक हिंदी धार्मिक ग्रंथांसोबत पडताळू शकता.

संपूर्ण आध्यात्मिक ज्ञान प्राप्त  
करण्यासाठी "संत रामपाल जी महाराज"  
एप प्ले स्टोर वर डाउनलोड करा.



Google Play



Download App Now!



पुस्तक "गीता तुझे ज्ञान अमृत"  
व "जगण्याचा मार्ग"  
फ्री मागविण्यासाठी  
आम्हाला मिस कॉल द्या:  
**81 93 81 93 81**



संत रामपाल जी महाराजांचे मंगल प्रवचन  
अवश्य बघा प्रतिदिन साधना व लोकशाही चॅनेल वर



7:30 PM to 8:30 PM

**LOKशाही**

5:55 AM to 6:55 AM

सोशल मीडिया वर जुडण्यासाठी आम्हाला फॉलोव करा:



@Spiritualleadersaintrampalji  
@MarathiSatsangSantRampalJi



@SaintRampalJiM



@SantRampalJiMaharaj  
@MarathiSatsangSantRampalJi

{दिनांक : २५ मे सन २०१३ मध्ये लेखन कार्य पूर्ण झाले आहे.}

प्रथम आवृत्ती जून २०१३ = १०,०००.

द्वितीय आवृत्ती एप्रिल २०१४ = २०,०००.

लेखक :- संत रामपाल दास

संचालक :- सतलोक आश्रम, बरवाला जिल्हा-हिसार (हरियाणा).

मुद्रक :- कबीर प्रिंटर्स

C-११७, सेक्टर - ३, बवाना इंडस्ट्रियल एरिया, नवी दिल्ली.

प्रकाशक :- प्रचार प्रसार समिति तसेच सर्व संगत

सतलोक आश्रम, हिसार-टोहाना रोड, बरवाला

जिल्हा-हिसार, (राज्य-हरियाणा) भारत.

संपर्क : 8222880541, 8222880542, 8222880543

8222880544, 8222880545

e-mail : jagatgururampalji@yahoo.com

visit us at - www.jagatgururampalji.org

## " हिंदू धर्म महान "

सर्व प्रथम हे वाचा :-

❖ विश्वामध्ये जेवढे धर्म (पंथ) प्रचलित आहेत, त्यामध्ये सनातन धर्म (सनातन पंथ ज्यास आदि शंकराचार्यानंतर त्यांच्याद्वारा सांगितलेली साधना करणार्या जन-समुहास हिंदू म्हटले जाऊ लागले तसेच सनातन पंथास हिंदू धर्माच्या नावाने ओळखले जाऊ लागले, हा हिंदू धर्म) सर्वात प्राचीन आहे.

या धर्माचा कणा पवित्र चार वेद (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद तसेच अथर्ववेद) तसेच पवित्र श्रीमदभगवद गीता आहे. सुरुवातीला केवळ चार वेदांच्या आधारे विश्वातील मानव धर्म-कर्म करत होता. हे चारही वेद प्रभूदत्त (God Given) आहेत. यांचाच सारांश श्रीमदभगवद गीता आहे. यामुळे हे शास्त्र देखील प्रभूदत्त (God Given) झाले.

लक्ष देण्यायोग्य आहे की जे ज्ञान स्वतः परमात्मा ने सांगितले आहे, ते ज्ञान पूर्ण सत्य असते. यामुळे हे दोन्ही शास्त्र निसंदेह विश्वसनीय आहेत. प्रत्येक मानवास यामध्ये सांगितलेली साधना केली पाहिजे. ती साधना शास्त्रविधी नुसार म्हटली जाते. या शास्त्रांमध्ये जी साधना न करण्यास सांगितली आहे, त्यास जो करतो तो शास्त्रविधी सोडून मनमाना आचरण करत आहे ज्याविषयी गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मध्ये या प्रकारे सांगितले आहे :-

➤ श्लोक नं. २३ :- जो पुरुष म्हणजे साधक शास्त्रविधीस त्यागून आपल्या ईश्टेने मनमाना आचरण करतो, तो ना सिध्दीस प्राप्त होतो, ना परम गति म्हणजे पूर्ण मोक्षास ना सुखास. (गीता अध्याय १६ श्लोक २३)

➤ श्लोक नं. २४ :- यासाठी तुझ्यासाठी हे कर्तव्य म्हणजे जे भक्ति कर्म करण्यायोग्य आहे आणि अकर्तव्य म्हणजे जे भक्ति कर्म न करण्यायोग्य आहे, या व्यवस्थेमध्ये शास्त्र हेच प्रमाण आहे. असे समजून तू शास्त्रविधी ने नियत कर्म म्हणजे जे शास्त्रांमध्ये करण्यास सांगितले आहे, तेच भक्ति कर्म करण्यायोग्य आहे. (गीता अध्याय १६ श्लोक २४)

हिंदू भाऊबंध! श्रीमदभगवद गीता परिच्छेद, अन्वयाचे अध्याय १६ श्लोक २३-२४ च्या प्रमाणासाठी जे गीता प्रेस गोरखपूर हून मुद्रित तसेच प्रकाशित आहे तसेच श्री जयदयाल गोयंदका जी द्वारा अनुवादीत आहे ते वाचा:-

(गीता अध्याय १६ श्लोक २३ ची फोटोकॉपी)

यः, शास्त्रविधिम्, उत्सृज्य, वर्तते, कामकारतः,  
न, सः, सिद्धिम्, अवाप्नोति, न, सुखम्, न, पराम्, गतिम् ॥ २३ ॥

और—

यः	= जो पुरुष	सिद्धिम्	= सिद्धिको
शास्त्रविधिम्	= शास्त्रविधिको	अवाप्नोति	= प्राप्त होता है,
उत्सृज्य	= त्यागकर	न	= न
कामकारतः	= अपनी इच्छासे मनमाना	पराम्	= परम
वर्तते	= आचरण करता है,	गतिम्	= गतिको (और)
सः	= वह	न	= न
न	= न	सुखम्	= सुखको ही।

(गीता अध्याय १६ श्लोक २४ ची फोटोकॉपी)

तस्मात्, शास्त्रम्, प्रमाणम्, ते, कार्याकार्यव्यवस्थितौ,  
ज्ञात्वा, शास्त्रविधानोक्तम्, कर्म, कर्तुम्, इह, अर्हसि ॥ २४ ॥

तस्मात्	= इससे	प्रमाणम्	= प्रमाण है।
ते	= तेरे लिये	( एवम् )	= ऐसा
इह	= इस	ज्ञात्वा	= जानकर (तू)
कार्याकार्यव्यवस्थितौ	= { कर्तव्य और अकर्तव्यकी व्यवस्थामें	शास्त्रविधानोक्तम्	= शास्त्रविधिसे नियत
शास्त्रम्	= शास्त्र (ही)	कर्म	= कर्म (ही)
		कर्तुम्	= करने
		अर्हसि	= योग्य है।

- ❖ हिंदू बांधवानो! आता वाच्यात पवित्र श्रीमदभगवत गीता मधून अध्याय १७ श्लोक १-६ :-  
श्लोक १ :- या श्लोकात अर्जुनाने गीता चे ज्ञान देणार्या परमेश्वराला प्रश्न केला:-
- हे कृष्णा! जे मनुष्य शास्त्रविधीस त्यागून श्रद्धेने युक्त होऊन देव इत्यादींची पूजा करतो, मग त्यांची स्थिती कोणती आहे? सात्विक अथवा राजसी की तामसी? (गीता अध्याय १७ श्लोक १)
- याचे उत्तर श्लोक २-६ पर्यंत दिलेले आहे. गीता ज्ञान दाता प्रभूचे उत्तर :-
- थोडक्यात याप्रकारे :- मनुष्यांची श्रद्धा त्यांच्या पूर्वजन्माच्या संस्कारानुसार सात्विक, राजसी तसेच तामसी असते. (गीता अध्याय १७ श्लोक २)
- हे भारत! सर्व मनुष्यांची श्रद्धा त्यांच्या अंतःकरण अनुरूप असते. ज्याची जशी श्रद्धा असते, तो स्वतः देखील तोच आहे म्हणजे तशाच स्वभावाचा आहे. (गीता अध्याय १७ श्लोक ३)

- सात्विक देवांची पूजा करतात. राजस पुरुष यक्ष आणि राक्षसांची पूजा करतात तसेच इतर जे तामस मनुष्य आहेत, ते प्रेत आणि भूतगणांस पूजतात. (गीता अध्याय १७ श्लोक ४)
- हे अर्जुन ! जो मनुष्य शास्त्रविधिरहित (केवळ मनमानी/मनाने) कठोर तपश्चर्या करतो तसेच दंभ आणि अहंकार युक्त कामना, आसक्ती आणि शक्तीच्या अभिमानाने देखील युक्त आहे. (गीता अध्याय १७ श्लोक ५)
- तसेच जो शरीर रूपाने स्थित भूत समुदायास तसेच अंतःकरणात स्थित मला (गीता ज्ञान दाता प्रभूला) देखील कृश करणारे आहेत म्हणजेच त्रास देतात. त्या अज्ञानींना तु असुर स्वभाव वाले समज. (गीता अध्याय १७ श्लोक ६)
- हेच प्रमाण गीता अध्याय १६ श्लोक १७-२० मध्ये देखील आहे. म्हटले आहे की:-
- श्लोक १७ :- ते स्वतःला श्रेष्ठ समजणारे अहंकारी पुरुष संपत्ती आणि मान-सन्मान युक्त केवळ नाममात्र यज्ञाद्वारा पाखंडी पणाने शास्त्रविधी रहित यजन (पूजन) करतात. (गीता १६ श्लोक १७)
- श्लोक १८ :- अहंकार, बल, अभिमान, क्रोध इत्यादि चे परायण आणि दुसऱ्यांची निंदा करणारे पुरुष स्वतःच्या आणि इतरांच्या शरीरात स्थित माझा (गीताचे ज्ञान देणारा) द्वेष करणारे असतात. (गीता अध्याय १६ श्लोक १८)
- श्लोक १९:- ते द्वेष करणारे पापाचारी आणि क्रूरकर्मी, नराधमांस (नीच मनुष्यास) मी संसारात पुन्हा पुन्हा आसुरी योनी मध्येच जन्मास घालतो. (गीता अध्याय १६ श्लोक १९)
- श्लोक २० :- हे अर्जुन! ते मूढ (मूर्ख) मला प्राप्त न होता जन्म-जन्मो आसुरी योनीस प्राप्त होतात. मग ते त्याहूनही खालच्या स्थितीला प्राप्त होतात म्हणजेच ते सर्वात वाईट नरकात पडतात.

#### ❖ गीतेच्या वरील श्लोकांचा निष्कर्ष:-

गीता अध्याय १७ श्लोक १ मध्ये अर्जुनाने विचारले आहे की हे कृष्ण! जे मनुष्य शास्त्रविधी सोडून भक्तिभावाने देव आदींची पूजा करतात. ते स्वभावाने कसे आहेत. अर्जुनाने पूर्वी गीता अध्याय ७ श्लोक १२-१५ मध्ये ऐकले होते की त्रिगुणमयी माया म्हणजेच रजगुण ब्रह्माजी, सतगुण विष्णूजी आणि तमगुण शिवजी इत्यादी देवतांना पूजणारे त्यांच्यापुरतेच मर्यादित आहेत. त्यांची बुद्धी त्यांच्यावर गिताज्ञानदाता मज भक्ती पर्यंत जात नाही. ज्यांचे ज्ञान नष्ट झाले आहे, राक्षस स्वभाव धारण केलेले मनुष्यामध्ये नीच दुषित कर्म करणारे मूर्ख माझी भक्ति करत नाहीत.

#### ❖ गीता अध्याय ७ श्लोक २०-२३ मध्ये पुढीलप्रमाणे सांगितले आहे:-

यात १२-१५ श्लोकांची पुनरावृत्ती झाली आहे. म्हटले आहे की त्या त्या भोगांच्या कामनेद्वारा ज्यांच्या ज्ञानाचा पराभव झाला आहे. ते लोक आपल्या स्वभावाने प्रेरित होऊन त्या

त्या नियमाचे पालन करून म्हणजे लोक वेद दंत कथांच्या आधाराने अन्य देवतांना भजतात अर्थात पूजतात. जे गीतेत निषिद्ध आहे की रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णू जी आणि तमगुण शिव जी व इतर देवी - देवतांची पूजा नाही केली पाहिजे. ते लोकवेदाच्या आधारे कोणाकडून ऐकून देवतांची पूजा करतात. या देवतांची पूजा शास्त्रविधी रहित म्हणजे मनमाने आचरण करतात ज्यास गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मध्ये व्यर्थ साधना सांगितली आहे. त्याच विषयामध्ये गीता अध्याय १७ श्लोक १ मध्ये अर्जुनाने प्रश्न केला आहे की हे कृष्ण! जो व्यक्ति शास्त्रविधीचा त्याग करून स्वतःच्या इच्छेने इतर देवांची पूजा करतो, त्यांची निष्ठा कशी आहे म्हणजे त्यांची स्थिती राजसी आहे की सात्विक आहे की तामसी आहे?

भावार्थ असा आहे की जे श्री ब्रह्मा जी राजगुण, श्री विष्णू जी सतगुण आणि श्री शिव जी तमगुण आणि इतर देवतांची पूजा करतात. ती शास्त्रविधी रहित पुजा आहे, परंतु जे इतर देवांची की जी न करण्यायोग्य (अकर्तव्य) पूजा करतात, ते स्वभावाने कसे आहेत?

❖ गीता चे ज्ञान देणाऱ्याने गीता अध्याय १७ श्लोक २-६ मध्ये स्पष्ट केले आहे की जे सात्विक श्रद्धा वाले म्हणजे चांगले मानव आहेत, ते तर केवळ इतर देवतांची पूजा करतात. इतर जे राजसी स्वभावाचे आहेत, ते राक्षस आणि यक्ष यांची पूजा करतात. जे तामसी श्रद्धामय म्हणजे स्वभावाचे असतात, ते भूत-प्रेत यांची पूजा करतात. {लक्षात ठेवा की श्राद्ध करणे, पिंडदान करणे, पंडितांद्वारे अस्थी पुजा करून गंगेत विसर्जन करण्याची प्रक्रिया, तेरावी क्रिया, वर्षश्राद्ध, हे सर्व कर्मकांड म्हणून ओळखले जाते जे गीता मध्ये निषिद्ध म्हटले आहे. वेदांमध्ये याला मूर्ख साधना म्हटले आहे. प्रमाण :- मार्कंडेय पुराणातील "रौच्य ऋषींची उत्पत्ती" या अध्यायात रुचि ऋषींनी ब्रह्मचार्यांचे पालन करत एकांतवासात राहून वेदानुसार भक्ती केली. जेव्हा ते ४० वर्षांचे झाले तेव्हा त्यांचे पूर्वज आकाशात दिसले. ते रुची ऋषी यांच्याशी बोलले (वडील, आजोबा, दुसरे आजोबा जे ब्राह्मण म्हणजे ऋषी होते. ते कर्मकांड करत असत. ज्या कारणामुळे त्यांना मोक्ष मिळाला नाही. ते भूत आणि पितरांच्या योनीमध्ये त्रास सहन करत होते. त्यांनी शास्त्रविधी त्यागून मनमाने आचरण करून जीवन नष्ट केले होते. महादुःखी होते. त्यांनी रुची ऋषि ला म्हटले, बेटा! तू लग्न का केलं नाहीस. आमचे श्राद्ध वगैरे विधी अर्थात कर्मकांड का केले नाहीत? रुची ऋषींनी उत्तर दिले की हे पितामह! वेदांमध्ये कर्मकांडांना अविद्या (मूर्ख साधना) म्हटले आहे. मग तूम्ही मला हे करायला का सांगत आहात. पितर म्हणाले, बेटा रुची! हे सत्य आहे की वेदांमध्ये कर्मकांडांना अविद्या म्हटले आहे. आपण जी साधना करत आहात. हा मोक्षाचा मार्ग आहे. आम्ही मोठ्या कष्टात आहोत. आमची गती करा म्हणजे लग्न करा. आमचे पिंडदान वगैरे करून भूत योनी पासून पिच्छा सोडवा. ते स्वतः तर शास्त्रविधी त्यागून मनमाने करून कर्मकांड करून प्रेत बनले होते. आपला मुलगा रुचीला (शास्त्रोक्त भक्ती करत होता)

सत्य साधना सोडवून नरकाचा भागी बनवले. रुची ऋषींचे लग्न केले. नंतर कर्मकांड केले. मग तोही भूत झाला. पिंड दान केल्याने भूत योनी सुटली जाते. त्यानंतर जीव पशु-पक्षी इत्यादींची योनी प्राप्त करतो. काय खाक मोक्ष केला? सुक्ष्म वेदात असे म्हटले आहे की :-

गरीब भूत योनि छूटत है, पिंड प्रदान करत। गरीबदास जिंदा कह, नहीं मिले भगवंत।।

गीता अध्याय ९ श्लोक २५ मध्ये देखील हे स्पष्ट आहे. गीता अध्याय ९ श्लोक २५ :- देवतांना पूजणारे देवतांना प्राप्त होतात. पितरांना पूजणारे पितरांना प्राप्त होतात. भूतांना पूजणारे भूतांना प्राप्त होतात म्हणजे भूत होतात. माझी (गीता ज्ञान दाता ची) पुजा करणारे मला प्राप्त होतात. म्हणूनच शास्त्रविधीनुसार भक्ती करणे लाभदायक आहे. तसे करा.}

❖ गीता अध्याय १७ च्या श्लोक ५-६ मध्येच हे स्पष्ट केले आहे की जे शास्त्रविधी रहित मनमाने आचरण करताना कठोर तपस्या करतात. ते तसेच वरील इतर देवता म्हणजे रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णू जी तसेच तमगुण शिव जी तसेच इतर देवी-देवतांची पुजा करणारे भूत व प्रेत पूजा (श्राद्ध इत्यादि कर्मकांड करणे भूत व प्रेत पूजा आहे) करतात तसेच जे यक्ष आणि राक्षस यांची पूजा करतात. ते शरीरात स्थित भूत गणांना (ज्या कमळांमध्ये विराजमान शक्ती आहेत, त्यांना) आणि अंतःकरणा मध्ये स्थित मज गीता ज्ञान दातास दुःखी करणारे आहेत. त्या अज्ञानींना असुरांचे स्वभावाचे समजा. गीता अध्याय १६ श्लोक १७-२० मध्ये आपणाने याच विषयामध्ये वाचले. म्हटले आहे की जे शास्त्रविधी रहित पूजा करतात, ते स्वतःच्या शरीरात तसेच इतरांच्या शरीरात स्थित माझा (गीता ज्ञान दातास) द्वेष करणारे आहेत कारण ते इतर देवतांची पूजा करतात. गीता ज्ञान दाता म्हणजेच कालाची पूजा करत नाहीत. म्हणूनच त्यांना द्वेषी म्हणतात. ते द्वेष करणारे म्हणजे श्री ब्रह्मा जी रजगुण, श्री विष्णू जी सतगुण आणि श्री शिव जी तमगुण, ज्या काल ब्रह्मच्या तीन प्रमुख शक्ती आहेत आणि इतर देवी-देवतांची पुजा करणारे पापाचारी, क्रूरकर्मी, नराधमांना मी वारंवार असुरी योनिमध्ये टाकतो. (गीता अध्याय १६ श्लोक १७-१९)

❖ गीता अध्याय १६ श्लोक २० मध्ये म्हटले आहे की हे अर्जुन! ते मूढ (मूर्ख) मला प्राप्त न होता जन्मोजन्मी आसुरी योनीस प्राप्त होतात. मग ते त्याहूनही नीच स्थितीला प्राप्त होतात म्हणजेच ते घोर नरकात पडतात.

जर कोणी म्हणेल की श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णू जी आणि श्री शिवजींची पुजा वरील अध्यायांमध्ये निषेध केली नाही, अन्य देवतांच्या पूजेबद्दल सांगितले आहे.

उत्तर :- याचे उत्तर असे आहे की संपूर्ण गीतेत कुठेही श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णू जी आणि श्री शिवजींची पूजा करण्यास सांगितलेले नाही. यामुळे यांची पुजा करणे गीता शास्त्रा मध्ये नसल्यामुळे शास्त्रविधी रहित झाली जी गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ अनुसार व्यर्थ सिद्ध

होत आहे. मग हिंदू बांधवांनी तर कोणत्याही देवी देवता सोडल्या नाहीत ज्यांची हे पूजा करत नाहीत. इति सिद्धम् "हिंदू बांधवांना गीता चे ज्ञान-विज्ञान समजले नाही".

❖ वरील गीता चे प्रकरण समजण्यासाठी म्हणजे प्रमाणासाठी कृपया वाचा आणि डोळ्यांनी पहा वरील श्लोकांची फोटोकॉपी जी श्रीमदभगवद गीता परिच्छेद, अनव्याचे आहे जे भारतातील प्रसिद्ध व विश्वसनीय गीता प्रेस गोरखपूर इथून मुद्रित तसेच प्रकाशित आहे तसेच श्री जयदयाल गोयंका जी द्वारा अनुवादीत आहे :-

### (गीता अध्याय १७ श्लोक १ ची फोटोकॉपी)

ये, शास्त्रविधिम्, उत्सृज्य, यजन्ते, श्रद्धया, अन्विताः,  
तेषाम्, निष्ठा, तु, का, कृष्ण, सत्त्वम्, आहो, रजः, तमः ॥ १ ॥

इस प्रकार भगवान्‌के वचनोंको सुनकर अर्जुन बोले—

कृष्ण	= हे कृष्ण!	तेषाम्	= उनकी
ये	= जो मनुष्य	निष्ठा	= स्थिति
शास्त्रविधिम्	= शास्त्रविधिको	तु	= फिर
उत्सृज्य	= त्यागकर	का	= कौन-सी है ?
श्रद्धया	= श्रद्धासे	सत्त्वम्	= सात्त्विकी है
अन्विताः	= युक्त हुए	आहो	= अथवा
यजन्ते	= { देवादिका पूजन करते हैं,	रजः	= राजसी (किंवा)
		तमः	= तामसी ?

### (गीता अध्याय १७ श्लोक २ ची फोटोकॉपी)

त्रिविधा, भवति, श्रद्धा, देहिनाम्, सा, स्वभावजा,  
सात्त्विकी, राजसी, च, एव, तामसी, च, इति, ताम्, शृणु ॥ २ ॥

इस प्रकार अर्जुनके पूछनेपर श्रीकृष्णभगवान् बोले—हे अर्जुन!—

देहिनाम्	= मनुष्योंकी	च	= तथा
सा	= { वह (शास्त्रीय संस्कारोंसे रहित केवल)	तामसी	= तामसी—
स्वभावजा	= स्वभावसे उत्पन्न*	इति	= ऐसे
श्रद्धा	= श्रद्धा	त्रिविधा	= तीनों प्रकारकी
सात्त्विकी	= सात्त्विकी	एव	= ही
च	= और	भवति	= होती है।
राजसी	= राजसी	ताम्	= उसको (तू)
		( मत्तः )	= मुझसे
		शृणु	= सुन।

(गीता अध्याय १७ श्लोक ३ की फोटोकॉपी)

सत्त्वानुरूपा, सर्वस्य, श्रद्धा, भवति, भारत,  
श्रद्धामयः, अयम्, पुरुषः, यः, यच्छ्रद्धः, सः, एव, सः ॥ ३ ॥

भारत	= हे भारत!	श्रद्धामयः	= श्रद्धामय है,
सर्वस्य	= सभी मनुष्योंकी	( अतः )	= इसलिये
श्रद्धा	= श्रद्धा	यः	= जो पुरुष
सत्त्वानुरूपा	= { उनके अन्तःकरणके अनुरूप	यच्छ्रद्धः	= जैसी श्रद्धावाला है,
भवति	= होती है।	सः	= वह स्वयं
अयम्	= यह	एव	= भी
पुरुषः	= पुरुष	सः	= वही है।

(गीता अध्याय १७ श्लोक ४ की फोटोकॉपी)

यजन्ते, सात्त्विकाः, देवान्, यक्षरक्षांसि, राजसाः,  
प्रेतान्, भूतगणान्, च, अन्ये, यजन्ते, तामसाः, जनाः ॥ ४ ॥

उनमें—

सात्त्विकाः	= सात्त्विक पुरुष	अन्ये	= अन्य (जो)
देवान्	= देवोंको	तामसाः	= तामस
यजन्ते	= पूजते हैं,	जनाः	= मनुष्य हैं, (वे)
राजसाः	= राजस पुरुष	प्रेतान्	= प्रेत
यक्षरक्षांसि	= { यक्ष और राक्षसोंको (तथा)	च	= और
		भूतगणान्	= भूतगणोंको
		यजन्ते	= पूजते हैं।

(गीता अध्याय १७ श्लोक ५ की फोटोकॉपी)

अशास्त्रविहितम्, घोरम्, तप्यन्ते, ये, तपः, जनाः,  
दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः, कामरागबलान्विताः ॥ ५ ॥

और हे अर्जुन!—

ये	= जो	दम्भाहङ्कारसंयुक्ताः	= { दम्भ और अहंकारसे युक्त (एवं)
जनाः	= मनुष्य		
अशास्त्रविहितम्	= { शास्त्रविधिसे रहित (केवल मनः- कल्पित)	कामरागबलान्विताः	= { कामना, आसक्ति और बलके अभिमानसे भी युक्त हैं—
घोरम्	= घोर		
तपः	= तपको		
तप्यन्ते	= तपते हैं (तथा)		

(गीता अध्याय १७ श्लोक ६ ची फोटोकॉपी)

कर्शयन्तः, शरीरस्थम्, भूतग्रामम्, अचेतसः, माम्,  
च, एव, अन्तःशरीरस्थम्, तान्, विद्धि, आसुरनिश्चयान् ॥ ६ ॥

तथा जो—

शरीरस्थम् = शरीररूपसे स्थित	कर्शयन्तः = कृश करनेवाले हैं,
भूतग्रामम् = भूत-समुदायको <sup>१</sup>	तान् = उन
च = और	अचेतसः = अज्ञानियोंको (तू)
अन्तःशरीरस्थम् = { अन्तःकरणमें स्थित	आसुरनिश्चयान् = { आसुर- स्वभाववाले
माम् = मुझ परमात्माको	विद्धि = जान।
एव = भी	

(गीता अध्याय १६ श्लोक १७ ची फोटोकॉपी)

आत्मसम्भाविताः, स्तब्धाः, धनमानमदान्विताः,  
यजन्ते, नामयज्ञैः, ते, दम्भेन, अविधिपूर्वकम् ॥ १७ ॥

तथा—

ते = वे	नामयज्ञैः = { केवल नाममात्रके यज्ञोंद्वारा
आत्मसम्भाविताः = { अपने-आपको ही श्रेष्ठ माननेवाले	दम्भेन = पाखण्डसे
स्तब्धाः = घमण्डी पुरुष	अविधिपूर्वकम् = शास्त्रविधिरहित
धनमानमदान्विताः = { धन और मानके मदसे युक्त होकर	यजन्ते = यजन करते हैं।

(गीता अध्याय १६ श्लोक १८ ची फोटोकॉपी)

अहङ्कारम्, बलम्, दर्पम्, कामम्, क्रोधम्, च, संश्रिताः,  
माम्, आत्मपरदेहेषु, प्रद्विषन्तः, अभ्यसूयकाः ॥ १८ ॥

तथा वे—

अहङ्कारम् = अहंकार,	अभ्यसूयकाः = { दूसरोंकी निन्दा करनेवाले पुरुष
बलम् = बल,	आत्मपरदेहेषु = { अपने और दूसरोंके शरीरमें (स्थित)
दर्पम् = घमण्ड,	माम् = मुझ अन्तर्यामीसे
कामम् = कामना, (और)	प्रद्विषन्तः = { द्वेष करनेवाले होते हैं।
क्रोधम् = क्रोधादिके	
संश्रिताः = परायण	
च = और	

(गीता अध्याय १६ श्लोक १९ ची फोटोकॉपी)

तान्, अहम्, द्विषतः, क्रूरान्, संसारेषु, नराधमान्,  
क्षिपामि, अजस्रम्, अशुभान्, आसुरीषु, एव, योनिषु ॥ १९ ॥

ऐसे—

तान्	= उन	संसारेषु	= संसारमें
द्विषतः	= द्वेष करनेवाले	अजस्रम्	= बार-बार
अशुभान्	= पापाचारी (और)	आसुरीषु	= आसुरी
क्रूरान्	= क्रूरकर्मी	योनिषु	= योनियोंमें
नराधमान्	= नराधमोंको	एव	= ही
अहम्	= मैं	क्षिपामि	= डालता हूँ।

(गीता अध्याय १६ श्लोक २० ची फोटोकॉपी)

आसुरीम्, योनिम्, आपन्नाः, मूढाः, जन्मनि, जन्मनि,  
माम्, अप्राप्य, एव, कौन्तेय, ततः, यान्ति, अधमाम्, गतिम् ॥ २० ॥

इसलिये—

कौन्तेय	= हे अर्जुन !	योनिम्	= योनिको
मूढाः	= वे मूढ़	आपन्नाः	= प्राप्त होते हैं, (फिर)
माम्	= मुझको	ततः	= उससे भी
अप्राप्य	= न प्राप्त होकर	अधमाम्	= अति नीच
एव*	= ही	गतिम्	= गतिको
जन्मनि	= जन्म-	यान्ति	= { प्राप्त होते हैं अर्थात् घोर नरकोंमें पड़ते हैं।
जन्मनि	= जन्ममें		
आसुरीम्	= आसुरी		

(गीता अध्याय १६ श्लोक २३ ची फोटोकॉपी)

यः, शास्त्रविधिम्, उत्सृज्य, वर्तते, कामकारतः,  
न, सः, सिद्धिम्, अवाप्नोति, न, सुखम्, न, पराम्, गतिम् ॥ २३ ॥

और—

यः	= जो पुरुष	सिद्धिम्	= सिद्धिको
शास्त्रविधिम्	= शास्त्रविधिको	अवाप्नोति	= प्राप्त होता है,
उत्सृज्य	= त्यागकर	न	= न
कामकारतः	= अपनी इच्छासे मनमाना	पराम्	= परम
वर्तते	= आचरण करता है,	गतिम्	= गतिको (और)
सः	= वह	न	= न
न	= न	सुखम्	= सुखको ही।

(गीता अध्याय १६ श्लोक २४ ची फोटोकॉपी)

तस्मात्, शास्त्रम्, प्रमाणम्, ते, कार्याकार्यव्यवस्थितौ,  
ज्ञात्वा, शास्त्रविधानोक्तम्, कर्म, कर्तुम्, इह, अर्हसि ॥ २४ ॥

तस्मात्	= इससे	प्रमाणम्	= प्रमाण है।
ते	= तेरे लिये	( एवम् )	= ऐसा
इह	= इस	ज्ञात्वा	= जानकर (तू)
कार्याकार्यव्यवस्थितौ	= { कर्तव्य और अकर्तव्यकी व्यवस्थामें	शास्त्रविधानोक्तम्	= शास्त्रविधिसे नियत
शास्त्रम्	= शास्त्र (ही)	कर्म	= कर्म (ही)
		कर्तुम्	= करने
		अर्हसि	= योग्य है।

(गीता अध्याय ७ श्लोक १२ ची फोटोकॉपी)

ये, च, एव, सात्त्विकाः, भावाः, राजसाः, तामसाः, च, ये,  
मत्तः, एव, इति, तान्, विद्धि, न, तु, अहम्, तेषु, ते, मयि ॥ १२ ॥

तथा—

च	= और	तान्	= उन सबको (तू)
एव	= भी	मत्तः, एव	= { मुझसे ही (होनेवाले हैं)
ये	= जो	इति	= ऐसा
सात्त्विकाः	= { सत्वगुणसे उत्पन्न होनेवाले	विद्धि	= जान
भावाः	= भाव हैं (और)	तु	= परंतु (वास्तवमें)²
ये	= जो	तेषु	= उनमें
राजसाः	= रजोगुणसे	अहम्	= मैं (और)
च	= तथा	ते	= वे
तामसाः	= { तमोगुणसे होनेवाले भाव हैं,	मयि	= मुझमें
		न	= नहीं हैं।

विशेष :- गीता ज्ञान दाता ने म्हटले आहे की रजगुण ब्रह्माजीपासून उत्पत्ती, सतगुण विष्णूजीपासून स्थिती आणि तमगुण शिवजीपासून संहार होतो. हे सर्व माझ्यासाठी आहे. माझा आहार चालू राहू दे. गीता ज्ञान दाता काल आहे जो स्वतः गीता अध्याय ११ श्लोक ३२ मध्ये स्वतःला काल म्हणतो. हा शापवश रोज एक लाख मानवांना खातो. म्हणूनच म्हटले आहे की रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णू जी आणि तमगुण शिव जी पासून होत आहे. त्याचे कारण मी आहे. परंतु मी त्यांच्यापेक्षा (ब्रह्मा, विष्णू, महेश पासून) वेगळा आहे.

### (गीता अध्याय ७ श्लोक १३ ची फोटोकॉपी)

त्रिभिः, गुणमयैः, भावैः, एभिः, सर्वम्, इदम्, जगत्,  
मोहितम्, न, अभिजानाति, माम्, एभ्यः, परम्, अव्ययम् ॥ १३ ॥

किंतु—

गुणमयैः	= { गुणोंके कार्यरूप सात्त्विक, राजस और तामस—	मोहितम्	= { मोहित हो रहा है, (इसीलिये)
एभिः	= इन	एभ्यः	= इन तीनों गुणोंसे
त्रिभिः	= तीनों प्रकारके	परम्	= परे
भावैः	= भावोंसे <sup>२</sup>	माम्	= मुझ
इदम्	= यह	अव्ययम्	= अविनाशीको
सर्वम्	= सारा		
जगत्	= { संसार— प्राणिसमुदाय	न	= नहीं
		अभिजानाति	= जानता ।

### (गीता अध्याय ७ श्लोक १४ ची फोटोकॉपी)

दैवी, हि, एषा, गुणमयी, मम, माया, दुरत्यया,  
माम्, एव, ये, प्रपद्यन्ते, मायाम्, एताम्, तरन्ति, ते ॥ १४ ॥

हि	= क्योंकि	माम्	= मुझको
एषा	= यह	एव	= ही (निरन्तर)
दैवी	= { अलौकिक अर्थात् अति अद्भुत	प्रपद्यन्ते	= भजते हैं,
गुणमयी	= त्रिगुणमयी	ते	= वे
मम	= मेरी	एताम्	= इस
माया	= माया	मायाम्	= मायाको
दुरत्यया	= { बड़ी दुस्तर है; (परंतु)	तरन्ति	= { उल्लंघन कर जाते हैं अर्थात् संसारसे तर जाते हैं ।
ये	= जो पुरुष (केवल)		

(गीता अध्याय ७ श्लोक १५ ची फोटोकॉपी)

न, माम्, दुष्कृतिनः, मूढाः, प्रपद्यन्ते, नराधमाः,  
मायया, अपहतज्ञानाः, आसुरम्, भावम्, आश्रिताः ॥ १५ ॥

ऐसा सुगम उपाय होनेपर भी—

मायया	= मायाके द्वारा	नराधमाः	= मनुष्योंमें नीच,
अपहतज्ञानाः	= { जिनका ज्ञान हरा जा चुका है, (ऐसे)	दुष्कृतिनः	= { दूषित कर्म करनेवाले
आसुरम्, भावम्	= { आसुर स्वभावको	मूढाः	= मूढलोग
आश्रिताः	= धारण किये हुए,	माम्	= मुझको
		न	= नहीं
		प्रपद्यन्ते	= भजते

विशेष:- या श्लोक १५ मध्ये स्पष्ट केले आहे की ज्या साधकांची आस्था रजगुण ब्रह्मा जी, सतगुण विष्णू जी आणि तमगुण शिव जी मध्ये अत्यंत दृढ आहे तसेच ज्यांचे ज्ञान लोकवेदांच्या (दंत कथा) आधारे या त्रिगुणमयी मायेने हरण केले आहे. ते या तीन मुख्य देवतांच्या आणि इतर देवतांच्या भक्तीवर ते ठाम आहेत. त्यांच्याही वर मला (गीता ज्ञान दातास) पूजत नाहीत. अशा व्यक्ति राक्षस स्वभावास धारण केलेल्या मनुष्या मध्ये नीच (नराधमः) दुषित कर्म करणारे मूर्ख आहेत. ते मला (गीता चे ज्ञान देणाऱ्या कालब्रम्हाला) पूजत नाहीत.

(गीता अध्याय ७ श्लोक २० ची फोटोकॉपी)

कामैः, तैः, तैः, हतज्ञानाः, प्रपद्यन्ते, अन्यदेवताः,  
तम्, तम्, नियमम्, आस्थाय, प्रकृत्या, नियताः, स्वया ॥ २० ॥

और हे अर्जुन!—

तैः, तैः	= उन-उन	नियताः	= प्रेरित होकर
कामैः	= भोगोंकी कामनाद्वारा	तम्, तम्	= उस-उस
हतज्ञानाः	= { जिनका ज्ञान हरा जा चुका है, (वे लोग)	नियमम्	= नियमको
स्वया	= अपने	आस्थाय	= धारण करके <sup>२</sup>
प्रकृत्या	= स्वभावसे	अन्यदेवताः	= अन्य देवताओंको
		प्रपद्यन्ते	= { भजते हैं अर्थात् पूजते हैं ।

(गीता अध्याय ७ श्लोक २१ ची फोटोकॉपी)

यः, यः, याम्, याम्, तनुम्, भक्तः, श्रद्धया, अर्चितुम्, इच्छति,  
तस्य, तस्य, अचलाम्, श्रद्धाम्, ताम्, एव, विदधामि, अहम् ॥ २१ ॥

यः, यः	= जो-जो	तस्य	= उस-
भक्तः	= सकाम भक्त	तस्य	= उस भक्तकी
याम्, याम्	= जिस-जिस	श्रद्धाम्	= श्रद्धाको
तनुम्	= देवताके स्वरूपको	अहम्	= मैं
श्रद्धया	= श्रद्धासे	ताम्, एव	= उसी देवताके प्रति
अर्चितुम्	= पूजना	अचलाम्	= स्थिर
इच्छति	= चाहता है;	विदधामि	= करता हूँ।

(गीता अध्याय ७ श्लोक २२ ची फोटोकॉपी)

सः, तथा, श्रद्धया, युक्तः, तस्य, आराधनम्, ईहते,  
लभते, च, ततः, कामान्, मया, एव, विहितान्, हि, तान् ॥ २२ ॥

तथा—

सः	= वह पुरुष	ततः	= उस देवतासे
तथा	= उस	मया	= मेरे द्वारा
श्रद्धया	= श्रद्धासे	एव	= ही
युक्तः	= युक्त होकर	विहितान्	= विधान किये हुए
तस्य	= उस देवताका	तान्	= उन
आराधनम्	= पूजन	कामान्	= इच्छित भोगोंको
ईहते	= करता है	हि	= निःसन्देह
च	= और	लभते	= प्राप्त करता है।

(गीता अध्याय ७ श्लोक २३ ची फोटोकॉपी)

अन्तवत्, तु, फलम्, तेषाम्, तत्, भवति, अल्पमेधसाम्,  
देवान्, देवयजः, यान्ति, मद्भक्ताः, यान्ति, माम्, अपि ॥ २३ ॥

तु	= परंतु	देवान्	= देवताओंको
तेषाम्	= उन	यान्ति	= { प्राप्त होते हैं (और)
अल्पमेधसाम्	= अल्प बुद्धिवालोंका	मद्भक्ताः	= { मेरे भक्त (चाहे जैसे ही भजें, अन्तमें वे)
तत्	= वह	माम्	= मुझको
फलम्	= फल	अपि	= ही
अन्तवत्	= नाशवान्	यान्ति	= प्राप्त होते हैं ।
भवति	= है (तथा वे)		
देवयजः	= { देवताओंको पूजनेवाले		

(गीता अध्याय ९ श्लोक २५ ची फोटोकॉपी)

यान्ति, देवव्रताः, देवान्, पितॄन्, यान्ति, पितृव्रताः,  
भूतानि, यान्ति, भूतेज्याः, यान्ति, मद्याजिनः, अपि, माम् ॥ २५ ॥

कारण यह नियम है कि—

देवव्रताः	= { देवताओंको पूजनेवाले	यान्ति	= { प्राप्त होते हैं (और)
देवान्	= देवताओंको	मद्याजिनः	= { मेरा पूजन करनेवाले भक्त
यान्ति	= प्राप्त होते हैं,	माम्	= मुझको
पितृव्रताः	= { पितरोंको पूजनेवाले	अपि	= ही
पितॄन्	= पितरोंको	यान्ति	= { प्राप्त होते हैं । (इसीलिये मेरे भक्तोंका पुनर्जन्म नहीं होता ।*)
यान्ति	= प्राप्त होते हैं,		
भूतेज्याः	= भूतोंको पूजनेवाले		
भूतानि	= भूतोंको		

❖ विशेष माहिती :- प्रश्न : आता हिंदू बांधव म्हणतील की पुराणात श्राद्ध करावे, कर्मकांड करावे असे सांगितले आहे. तीर्थयात्रेला जाणे हे पुण्य आहे असे म्हणतात. ऋषींनी तपश्चर्या केली. त्यांनाही आपण चुकीचे समजावे का? श्री ब्रह्मा जी, श्री विष्णू जी आणि शिव जींनी नीही तपश्चर्या केली. काय ते देखील चुकीचे करत होते?

उत्तर :- वर श्रीमद्भगवद्गीतेतून स्पष्ट केले आहे की, जे कठोर तपश्चर्या करतात ते मूर्ख, पापी आणि क्रूर कर्मी आहेत. भले ब्रह्मा असो, विष्णू असो, शिव असो वा कोणताही ऋषी असो. त्यांना वेदांचे क - ख देखील ज्ञान नव्हते. इतरांना कोतून होईल. गीता मध्ये तीर्थयात्रेला जावे असे कुठेही लिहिलेले नाही. म्हणूनच तीर्थयात्रा चुकीची आहे. शास्त्रविधी त्यागून मनमाने आचरण आहे जे गीता मध्ये व्यर्थ म्हटले आहे.

प्रश्न: काय पुराणं शास्त्रे नाहीत का ?

उत्तर :- पुराणांचे ज्ञान हा ऋषीमुनींचा स्वतःचा अनुभव आहे. वेद आणि गीता हे प्रभुदत्त (God Given) ज्ञान आहे जे पूर्ण सत्य आहे. ऋषींनी वेद वाचले. नीट समजले नाही. ज्याकारणामुळे लोकवेदाच्या (एकमेकांकडून ऐकलेले ज्ञान) आधारे साधना केली. काही ज्ञान वेदांतून घेतले म्हणजे ओम (ॐ) नामाचा जप यजुर्वेद अध्याय ४० श्लोक १५ मधून घेतला. तप करण्याचे ज्ञान ब्रह्मा जींकडून घेतले, खिचडी ज्ञानानुसार साधना करून सिद्धी प्राप्त करून, काहींना शाप देऊन, काहींना आशीर्वाद देऊन, जीवनाचा नाश करून गेले. गीता मध्ये म्हटले आहे की मनमाने आचरण म्हणजे शास्त्रविधीचा त्याग करून साधना करतात. त्यांना कोणताही लाभ मिळत नाही. जे घोर तपश्चर्या करतात ते राक्षसी स्वभावाचे असतात.

पुराव्यासाठी :- एकदा पांडव वनवासात होते. दुर्योधनाच्या सांगण्यावरून दुर्वासा ऋषी अठ्ठ्याऐंशी हजार ऋषींसह पांडवांच्या ठिकाणी गेले. माझ्या इच्छेनुसार पांडव मला अन्न देणार नाहीत, असा दोष मनात होता. मी त्यांना शाप देईन. ते नष्ट होतील.

➤ विचार करा :- दुर्वासा एक महान तपस्वी होते. त्या कठोर तपश्चर्या करणाऱ्या पापी नराधमाने कोणते अत्याचार करायचे ठरवले? दुःखी लोकांना अधिक दुःखी करण्याच्या उद्देशाने गेले. काय हा राक्षसी कर्म नव्हते का? काय हे क्रूरकर्मी नराधाम नव्हता का?

या दुर्वासा ऋषींनी लहान मुलांच्या खोड्यांमुळे रागाच्या भरात यादवांना शाप दिला. चूक तीन-चार मुलांकडून झाली (श्रीकृष्णां चा पूत्र प्रद्युम्न इत्यादींनी) शाप संपूर्ण यादव कुळाचा नाश होण्यासाठी दिला. दुर्वासाच्या शापामुळे ५६ कोटी (छप्पन कोटी) यादव आपापसात भांडण करून मरण पावली. श्रीकृष्ण जी ही मारले गेले. काय हे दुर्वासाचे राक्षसी कृत्य नव्हते का?

❖ इतर कर्मपुराणांची रचना करणाऱ्या ऋषींचे ऐका :-

वशिष्ठ ऋषींनी एका राजाला राक्षस बनण्याचा शाप दिला. तो राक्षस बनून दुःखी झाला. वशिष्ठ ऋषींनी दुसऱ्या राजास यासाठी शाप दिला ज्याने ऋषी वशिष्ठां कडून यज्ञ अनुष्ठान न करता इतरांकडून करवून घेतले. त्या राजाने वशिष्ठ ऋषींना मरण्याचा शाप दिला. दोघांचा मृत्यू झाला. वशिष्ठजींचा पुनर्जन्म अशा प्रकारे झाला जी पुराण कथा आहे. दोन ऋषी जंगलात

तपश्चर्या करत होते. स्वर्गातून एक अप्सरा आली. ती खूप सुंदर होती. तिला पाहताच दोन्ही ऋषींचे वीर्य स्खलन (वीर्यपात) झाले. दोघांनी आळीपाळीने जाऊन झोपडीत ठेवलेल्या रिकाम्या घागरीत वीर्य सोडले. त्यातून एक तर वशिष्ठ ऋषींच्या आत्माचा पुनर्जन्म झाला. त्याचे नाव वशिष्ठ ठेवले. दुसऱ्याचे कुंभक ऋषी ठेवले.

विश्वामित्र ऋषींचे कर्म :- राज्य सोडून जंगलात गेले. घोर तप केले. सिध्दी प्राप्त केल्या. वसिष्ठ ऋषींनी त्यांना राज ऋषी म्हटले. त्याच्यावर रागावून (क्रोधित) वशिष्ठाच्या शंभर पुत्रांना काट्या आणि दगडांनी मारले. वसिष्ठ ऋषींनी जेव्हा त्यांना ब्रह्म ऋषी म्हटले तेव्हा खुश झाले कारण विश्वामित्र राज ऋषी म्हणवून स्वतःला अपमानित समजत असत. ब्रम्ह ऋषी म्हटल्यामुळे घेऊ ईश्वित होता.

विचार करा! काय हे राक्षसी कृत्ये नाहीत का? अठरा पुराणे ही अशा अशा ऋषींची रचना आहे.

एकदा ऋषी विश्वामित्र जंगलात एका झोपडीत बसले होते. एक मेनका नावाची उर्वशी स्वर्गातून येऊन झोपडीजवळ फिरत होती. विश्वामित्र तिच्यावर आसक्त झाले. पती-पत्नी व्यवहार केला. एक मुलगी झाली. शकुंतला नाव ठेवले. मुलगी सहा महिन्यांची असताना उर्वशी स्वर्गात गेली. म्हणाली माझे काम झाले. तुमची स्थिती जाणून घेण्यासाठी इंद्राने पाठवले होते, ती पाहिली. म्हणतात की विश्वामित्रांनी त्या मुलीला कण्व ऋषींच्या झोपडीसमोर ठेवले आणि पुन्हा तपश्चर्या करण्यासाठी खोल जंगलात गेले. तिचे संगोपन करून राजा दुष्यंतशी विवाह केला.

➤ विचार करा :- पूर्वी त्याच खोल जंगलातून तप करून आले होते. येताच वशिष्ठांच्या पुत्रांचा वध केला. उर्वशी मध्ये अडकणे. नाश करून घेऊन परत गेला. मग काय तो गीता वाचून गेला होता. त्याच लोकवेदानुसार तो शास्त्रविधी रहित मनमाने आचरण केले.

एक अगस्त हा ऋषी झाला आहे. त्यांनी तपश्चर्या करून सिद्धी प्राप्त केली. सातही समुद्र एकाच घोटात प्यायले. नंतर स्वतःचा महिमा निर्माण करण्यासाठी ते परत भरले. काय हीच मुक्ति आहे?

अशा अशा ऋषींची स्वतःची विचारधारा हे पुराण आहेत. पुराणां मधील जे ज्ञान वेद आणि गीता बरोबर जुळत नाही, ते लोकवेद आहे. त्याला सोडून दिले पाहिजे.

या ऋषिकडून प्राप्त लोकवेदास सध्याचे पवित्र हिंदू धर्माचे धर्म प्रचारक, गीता मनीषी, आचार्य तसेच शंकराचार्य आणि महामंडलेश्वर प्रचार करत आहेत तसेच हिंदू धर्माचे अनुयायी म्हणजेच हिंदू तेच अज्ञान अनुसरण करीत आहेत. जे गीता मध्ये मनमाने आचरण सांगितले आहे जी व्यर्थ साधना म्हटली आहे.

"गीता ज्ञान देणाऱ्याने स्वतः व्यतिरिक्त  
अन्य परमेश्वराच्या शरणमध्ये जाण्यास सांगितले आहे."

वर्तमानातील हिंदू धर्मातील गीता ऋषी आणि शंकराचार्यांना हे देखील माहित नाही की गीता ज्ञान देणाऱ्याने गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मध्ये स्वतः व्यतिरिक्त अन्य कोणत्यातरी परमेश्वराच्या शरणी जाण्यास सांगितले आहे. ते म्हणत आहेत की श्री विष्णू उर्फ श्री कृष्ण म्हणजेच गीता ज्ञान दाता शिवाय अन्य कोणी भगवान नाही.

वस्तुस्थिती पुढीलप्रमाणे आहे:-

"हिंदू बांधवांना गीता चे ज्ञान समजले नाही"

गीता चे ज्ञान देणाऱ्याने अर्जुनाला गीता अध्याय ७ श्लोक २९ मध्ये सांगितले होते की "जो साधक जरा (वृद्धावस्था) मरण (मृत्यू) पासून मुक्ती (मोक्ष) इच्छितो तो तत ब्रह्म पासून, संपूर्ण अध्यात्माने आणि सर्व कर्मांनी परिचित आहे".

अर्जुनाने गीता अध्याय ८ श्लोक १ मध्ये प्रश्न केला की गीता अध्याय ७ श्लोक २९ मध्ये जे तत् ब्रह्म म्हटले आहे, ते काय आहे? याचे उत्तर गीता ज्ञान देणाऱ्या प्रभूने गीता अध्याय ८ श्लोक ३ मध्ये ते "परम अक्षर ब्रह्म" असल्याचे सांगितले आहे.

यानंतर गीता ज्ञान दाताने गीता अध्याय ८ श्लोक ५, ७ मध्ये अर्जुनास आपली भक्ती करण्यास सांगितले आहे तसेच याच अध्याय ८ श्लोक ८-९-१० मध्ये स्वतः व्यतिरिक्त अन्य परम अक्षर ब्रह्म म्हणजे सच्चिदानंद घन ब्रह्म ची भक्ती करण्यास सांगितले आहे. हे देखील स्पष्ट केले आहे. जो माझी भक्ति करतो, तो मला प्राप्त होतो. जो तत ब्रह्म म्हणजे परम अक्षर ब्रह्मची भक्ति करतो, तो त्याला प्राप्त होतो. मग आपल्या भक्तीचा मंत्र ओम (ॐ) हे एक अक्षर सांगितले आहे तसेच तत् ब्रह्म (परम अक्षर ब्रह्म / दिव्य परमेश्वर सच्चिदानंद घन ब्रह्म) च्या भक्तीचे तीन नाम "ओम (ॐ) तत् सत्" सांगितले आहे.

➤ गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ मध्ये गीता ज्ञान दाताने त्याच परम अक्षर ब्रह्म च्या शरण मध्ये गेल्याने परम शांतीस तसेच (शाश्वतम् स्थानम्) सनातन परम धाम (ज्यास संत गरीबदासजींनी सत्यलोक / अमरलोक म्हटले आहे.) प्राप्त करणे शक्य असल्याचे सांगितले आहे. उपरोक्त ज्ञान संत रामपाल जी द्वारा सांगितले आणि गीता शास्त्रामध्ये सत्संगाच्या माध्यमातून व्हिडिओमध्ये दाखवले आहे. आम्हास म्हणजेच हिंदूंना दाखवले आहे आणि निष्कर्ष काढून समजावले आहे. ज्यांना जे आपले हिंदू धर्म प्रचारक / गुरुजन / ऋषी आणि मंडलेश्वर समजू शकले नाहीत. दासला (लेखकाला) समजले आहे.

❖ हिंदू बांधव कृपया वाचा खालील श्लोकांची फोटोकॉपी :-

(गीता अध्याय ७ श्लोक २९ ची फोटोकॉपी)

जरामरणमोक्षाय, माम्, आश्रित्य, यतन्ति, ये,  
ते, ब्रह्म, तत्, विदुः, कृत्स्नम्, अध्यात्मम्, कर्म, च, अखिलम् ॥ २९ ॥

और—

ये	= जो	ब्रह्म	= ब्रह्मको,
माम्	= मेरे	कृत्स्नम्	= सम्पूर्ण
आश्रित्य	= शरण होकर	अध्यात्मम्	= अध्यात्मको
जरामरणमोक्षाय	= { जरा और मरणसे छूटनेके लिये	च	= तथा
यतन्ति	= यत्न करते हैं,	अखिलम्	= सम्पूर्ण
ते	= वे (पुरुष)	कर्म	= कर्मको
तत्	= उस	विदुः	= जानते हैं ।

(गीता अध्याय ८ श्लोक १ ची फोटोकॉपी)

किम्, तत्, ब्रह्म, किम्, अध्यात्मम्, किम्, कर्म, पुरुषोत्तम,  
अधिभूतम्, च, किम्, प्रोक्तम्, अधिदैवम्, किम्, उच्यते ॥ १ ॥

इस प्रकार भगवान्‌के वचनोंको न समझकर अर्जुन बोले—

पुरुषोत्तम	= हे पुरुषोत्तम!	अधिभूतम्	= अधिभूत (नामसे)
तत्	= वह	किम्	= क्या
ब्रह्म	= ब्रह्म	प्रोक्तम्	= कहा गया है
किम्	= क्या है ?	च	= और
अध्यात्मम्	= अध्यात्म	अधिदैवम्	= अधिदैव
किम्	= क्या है ?	किम्	= किसको
कर्म	= कर्म	उच्यते	= कहते हैं ?
किम्	= क्या है ?		

(गीता अध्याय ८ श्लोक ३ ची फोटोकॉपी)

अक्षरम्, ब्रह्म, परमम्, स्वभावः, अध्यात्मम्, उच्यते,  
भूतभावोद्भवकरः, विसर्गः, कर्मसञ्ज्ञितः ॥ ३ ॥

इस प्रकार अर्जुनके प्रश्न करनेपर श्रीभगवान् बोले, अर्जुन!—

परमम्	= परम	उच्यते	= कहा जाता है (तथा)
अक्षरम्	= अक्षर	भूतभावोद्भवकरः	= { भूतोंके भावको उत्पन्न करनेवाला (जो)
ब्रह्म	= 'ब्रह्म' है,	विसर्गः	= त्याग है, (वह)
स्वभावः	= { अपना स्वरूप अर्थात् जीवात्मा	कर्मसञ्ज्ञितः	= { 'कर्म' नामसे कहा गया है।
अध्यात्मम्	= 'अध्यात्म' (नामसे)		

(गीता अध्याय ८ श्लोक ५ ची फोटोकॉपी)

अन्तकाले, च, माम्, एव, स्मरन्, मुक्त्वा, कलेवरम्,  
यः, प्रयाति, सः, मद्भावम्, याति, न, अस्ति, अत्र, संशयः ॥ ५ ॥

और

यः	= जो पुरुष	सः	= वह
अन्तकाले, च	= अन्तकालमें भी	मद्भावम्	= { मेरे साक्षात् स्वरूपको
माम्	= मुझको	याति	= प्राप्त होता है—
एव	= ही	अत्र	= इसमें (कुछ भी)
स्मरन्	= स्मरण करता हुआ	संशयः	= संशय
कलेवरम्	= शरीरको	न	= नहीं
मुक्त्वा	= त्यागकर	अस्ति	= है।
प्रयाति	= जाता है,		

(गीता अध्याय ८ श्लोक ७ ची फोटोकॉपी)

[ निरन्तर भगवच्चिन्तन करते हुए युद्ध करनेकी आज्ञा एवं उसका फल ]  
तस्मात्, सर्वेषु, कालेषु, माम्, अनुस्मर, युध्य, च,  
मयि, अर्पितमनोबुद्धिः, माम्, एव, एष्यसि, असंशयम् ॥ ७ ॥

तस्मात्	= { इसलिये (हे अर्जुन! तू)	मयि	= मुझमें
सर्वेषु	= सब	अर्पितमनोबुद्धिः	= { अर्पण किये हुए मन-बुद्धिसे युक्त होकर (तू)
कालेषु	= समयमें (निरन्तर)	असंशयम्	= निःसन्देह
माम्	= मेरा	माम्	= मुझको
अनुस्मर	= स्मरण कर	एव	= ही
च	= और	एष्यसि	= प्राप्त होगा।
युध्य	= { युद्ध भी कर। (इस प्रकार)		

(गीता अध्याय ८ श्लोक ८ ची फोटोकॉपी)

अभ्यासयोगयुक्तेन, चेतसा, नान्यगामिना,  
परमम्, पुरुषम्, दिव्यम्, याति, पार्थ, अनुचिन्तयन् ॥ ८ ॥

पार्थ	= { हे पार्थ! (यह नियम है कि)	अनुचिन्तयन्	= { निरन्तर चिन्तन करता हुआ (मनुष्य)
अभ्यासयोगयुक्तेन	= { परमेश्वरके ध्यानके अभ्यासरूप योगसे युक्त	परमम्	= { परम (प्रकाशस्वरूप)
नान्यगामिना	= { दूसरी ओर न जानेवाले	दिव्यम्	= दिव्य
चेतसा	= चित्तसे	पुरुषम्	= { पुरुषको अर्थात् परमेश्वरको (ही)
		याति	= प्राप्त होता है।

(गीता अध्याय ८ श्लोक ९ की फोटोकॉपी)

कविम्, पुराणम्, अनुशासितारम्, अणोः, अणीयांसम्,  
अनुस्मेत्, यः, सर्वस्य, धातारम्, अचिन्त्यरूपम्, आदित्यवर्णम्, तमसः, परस्तात् ॥ ९ ॥

यः	= जो पुरुष	अचिन्त्यरूपम्	= अचिन्त्यस्वरूप
कविम्	= सर्वज्ञ,	आदित्यवर्णम्	= { सूर्यके सदृश नित्य चेतन प्रकाशरूप (और)
पुराणम्	= अनादि,		
अनुशासितारम्	= सबके नियन्ता, *	तमसः	= अविद्यासे
अणोः,	= { सूक्ष्मसे भी अति	परस्तात्	= { अति परे शुद्ध सच्चिदानन्दधन परमेश्वरका
अणीयांसम्	= { सूक्ष्म,		
सर्वस्य	= सबके	अनुस्मेत्	= स्मरण करता है—
धातारम्	= { धारण-पोषण करनेवाले,		

(गीता अध्याय ८ श्लोक १० की फोटोकॉपी)

प्रयाणकाले, मनसा, अचलेन, भक्त्या, युक्तः, योगबलेन,  
च, एव, भ्रुवोः, मध्ये, प्राणम्, आवेश्य, सम्यक्, सः, तम्,  
परम्, पुरुषम्, उपैति, दिव्यम् ॥ १० ॥

सः	= वह	अचलेन	= निश्चल
भक्त्या, युक्तः	= भक्तियुक्त पुरुष	मनसा	= मनसे
प्रयाणकाले	= अन्तकालमें (भी)	(स्मरन्)	= स्मरण करता हुआ
योगबलेन	= योगबलसे	तम्	= उस
भ्रुवोः	= भृकुटीके	दिव्यम्	= दिव्यरूप
मध्ये	= मध्यमें	परम्	= परम
प्राणम्	= प्राणको	पुरुषम्	= पुरुष परमात्माको
सम्यक्	= अच्छी प्रकार	एव	= ही
आवेश्य	= स्थापित करके	उपैति	= प्राप्त होता है—
च	= फिर		

यावरून स्पष्ट होत आहे की हिंदूंना गीता ज्ञान समजले नाही  
{हे विद्वान संत रामपालदास यांना समजले}

➤ विशेष :- हिंदू बांधवांनो! कबुतराने डोळे बंद केल्याने मांजराचा धोका दूर होत नाही. हा त्याचा भ्रम आहे.

डोळ्यांनी सत्य पहा. स्वीकार करा. आपण शिक्षित आहात. २१ शतकातील सभ्य व शिक्षित आहात. आज दोनशे वर्ष जुना भारत नाही. ज्यावेळी आपले पूर्वज अशिक्षित व पूर्ण निर्मळ आत्मा वाले होते. आपले अज्ञानी धर्म प्रचारक/मंडलेश्वर/ऋषी/आचार्य/शंकराचार्य यांना पूर्ण विद्वान/गीता ऋषी मानून त्यांच्या खोट्या गोष्टींवर अंध विश्वास (Blind Faith) ठेवला आणि त्यांच्या द्वारा सांगितलेली शास्त्रविधी त्यागून मनमाने आचरण वाली भक्ती करून अनमोल जीवन नष्ट करून गेले आणि आम्ही आपल्या पूर्वजांच्या परंपरेचे पालन डोळे बंद करून सुरू केले. संपूर्ण पवित्र हिंदू समाज या तत्वज्ञान हिनांद्वारे द्वारा भ्रमित आहे. आता तरी डोळे उघडा. आपण पुन्हा गीता वाचा. आपणास माहीत होईल की गीता अध्याय १६ श्लोक २३-२४ मध्ये सांगितले आहे की हे अर्जुन! जो शास्त्रविधीचा त्याग करून मनमाने आचरण (भक्ती) करतो, त्याला ना सुख मिळते, ना त्याला सिद्धी (सत्य शास्त्रानुकूल साधनेतून प्राप्त होणारी कार्यसिद्धी) प्राप्त होते, ना त्याला गति (मोक्ष) मिळते.

❖ विचार करा हिंदू बांधव! आपली (या) तीन भक्ती याच तीन साठी केली जाते. १. जीवनात सुख मिळावे. २. कार्य सिद्ध व्हावे, कोणतेही संकट येऊ नये. ३. मोक्ष मिळावा. शास्त्रात न सांगितलेली साधना व भक्ती केल्याने हे तिन्ही मिळणार नाहीत. म्हणूनच गीतेत जे करू नये असे सांगितले आहे, ते नाही केले पाहिजे. गीता अध्याय १६ श्लोक २४ मध्येही हे स्पष्ट केले आहे. म्हटले आहे की:-

गीता अध्याय १६ श्लोक २४ :- हे अर्जुन तुझ्यासाठी आहे! कर्तव्य (कोणती साधना केली पाहिजे) तसेच अकर्तव्या मध्ये (कोणती साधना नाही केली पाहिजे) मध्ये शास्त्र हेच प्रमाण आहे.

❖ हिंदू धर्मगुरू व प्रचारक आचार्य, शंकराचार्य तसेच गीता ऋषी गीता ज्ञान देणारे (ज्यांना हे श्री विष्णूचा अवतार श्री कृष्ण म्हणतात) अविनाशी म्हणतात. म्हणतात यांचा जन्म किंवा मृत्यू होत नाही. त्यांना कोणतेही माता - पिता नाहीत जे खोटे आहे.

आपण स्वतः पहा गीता अध्याय २ श्लोक १२, गीता अध्याय ४ श्लोक ५, गीता अध्याय १० श्लोक २ मध्ये गीता ज्ञान देणारा (त्याच्या मते श्री विष्णू उर्फ श्री कृष्ण जी) म्हणतात की "हे अर्जुन! तूझे आणि माझे अनेक जन्म झालेले आहेत, तुला माहित नाही, मला माहित आहे" (गीता अध्याय ४ श्लोक ५)

❖ हे अर्जुन! असे नाही की मी - तु तसेच हे सर्व राजे व सैनिक पूर्वी नव्हते किंवा भविष्यातही नसतील. अर्थात मी (गीता ज्ञान दाता) तू (अर्जुन) तसेच हे सर्व सैनिक इत्यादि सर्व अगोदर देखील जन्मले होते, पुढे देखील जन्मतील. (गीता अध्याय २ श्लोक १२)

❖ माझ्या उत्पत्तीला ना तर ऋषींजन जाणतात, ना सिद्धगन तसेच ना देवता जाणतात

कारण या सर्वांचे मूळ कारण (उत्पत्तीकर्ता) मी आहे. (गीता अध्याय १० श्लोक १२)

❖ हिंदू बांधवांनो! कृपया श्रीमदभगवत गीता परिच्छेद अन्वयातील वरील श्लोकांची फोटोकॉपी वाचा म्हणजे गीता अध्याय १६ श्लोक २४, गीता अध्याय ४ श्लोक ५, गीता अध्याय २ श्लोक १२, गीता अध्याय १० श्लोक २ जे गीता प्रेस गोरखपूर हून मुद्रित आहे तसेच श्री जयदयाल गोयंका द्वारा अनुवादित आहे :-

(गीता अध्याय १६ श्लोक २४ ची फोटोकॉपी)

तस्मात्, शास्त्रम्, प्रमाणम्, ते, कार्याकार्यव्यवस्थितौ,  
ज्ञात्वा, शास्त्रविधानोक्तम्, कर्म, कर्तुम्, इह, अर्हसि ॥ २४ ॥

तस्मात्	= इससे	प्रमाणम्	= प्रमाण है।
ते	= तेरे लिये	( एवम् )	= ऐसा
इह	= इस	ज्ञात्वा	= जानकर (तू)
कार्याकार्यव्यवस्थितौ	= कर्तव्य और अकर्तव्यकी व्यवस्थामें	शास्त्रविधानोक्तम्	= शास्त्रविधिसे नियत
शास्त्रम्	= शास्त्र (ही)	कर्म	= कर्म (ही)
		कर्तुम्	= करने
		अर्हसि	= योग्य है।

(गीता अध्याय २ श्लोक १२ ची फोटोकॉपी)

न, तु, एव, अहम्, जातु, न, आसम्, न, त्वम्, न, इमे, जनाधिपाः,  
न, च, एव, न, भविष्यामः, सर्वे, वयम्, अतः, परम् ॥ १२ ॥

न	= न	न	= नहीं
तु	= तो	( आसन् )	= थे
( एवम् )	= ऐसा	च	= और
एव	= ही (है कि)	न	= न
अहम्	= मैं	( एवम् )	= ऐसा
जातु	= किसी कालमें	एव	ही (है कि)
न	= नहीं	अतः	= इससे
आसम्	= था (अथवा)	परम्	= आगे
त्वम्	= तू	वयम्	= हम
न	= नहीं	सर्वे	= सब
( आसीः )	= था (अथवा)	न	= नहीं
इमे	= ये	भविष्यामः	= रहेंगे।
जनाधिपाः	= राजालोग		

(गीता अध्याय ४ श्लोक ५ ची फोटोकॉपी)

बहूनि, मे, व्यतीतानि, जन्मानि, तव, च, अर्जुन,  
तानि, अहम्, वेद, सर्वाणि, न, त्वम्, वेत्थ, परन्तप ॥ ५ ॥

इसपर श्रीभगवान् बोले—

परन्तप	= हे परन्तप	व्यतीतानि	= हो चुके हैं।
अर्जुन	= अर्जुन!	तानि	= उन
मे	= मेरे	सर्वाणि	= सबको
च	= और	त्वम्	= तू
तव	= तेरे	न	= नहीं
बहूनि	= बहुत-से	वेत्थ	= जानता, (किंतु)
जन्मानि	= जन्म	अहम्	= मैं
		वेद	= जानता हूँ।

(गीता अध्याय १० श्लोक २ ची फोटोकॉपी)

न, मे, विदुः, सुरगणाः, प्रभवम्, न, महर्षयः,  
अहम्, आदिः, हि, देवानाम्, महर्षीणाम्, च, सर्वशः ॥ २ ॥

हे अर्जुन!—

मे	= मेरी	विदुः	= जानते हैं;
प्रभवम्	= { उत्पत्तिको अर्थात् लीलासे प्रकट होनेको	हि	= क्योंकि
न	= न	अहम्	= मैं
सुरगणाः	= { देवतालोग (जानते हैं और)	सर्वशः	= सब प्रकारसे
न	= न	देवानाम्	= देवताओंका
महर्षयः	= महर्षिजन (ही)	च	= और
		महर्षीणाम्	= महर्षियोंका (भी)
		आदिः	= आदि कारण हूँ।

➤ वाचकांनो विचार करा! जो जन्म घेतो आणि मरतो तो अविनाशी नाही, नाशवंत आहे. नाशवंत समर्थ नसतो.

प्रश्न :- जर गीता ज्ञान देणारा (श्री विष्णू उर्फ श्री कृष्ण जी) जन्मतो - मरतो म्हणजेच नाशवंत आहे तर तो अविनाशी म्हणजे जन्म-मरण रहित प्रभू कोण आहे जो गीता ज्ञान दाता पेक्षा वेगळा आहे?

उत्तर :- हे उत्तर गीता अध्याय २ श्लोक १७ तसेच गीता अध्याय १५ च्या श्लोक १६-१७ तसेच गीता अध्याय १८ श्लोक ४६, ६१ तसेच ६२ मध्ये आहे.

गीता अध्याय २ श्लोक १७ :- (गीता ज्ञान दाता ने स्वतःहून अन्य परमेश्वराची महिमा सांगितली आहे.) ज्याच्याद्वारे हे सर्व जग व्याप्त आहे त्याला नाशरहित समज. या अविनाशीचा विनाश करण्यासाठी कोणीही समर्थ नाही. {गीता अध्याय १८ श्लोक ४६ मध्येही गीता ज्ञान दाता ने स्वतःशिवाय अन्य परमेश्वराची महिमा सांगितली आहे.}

❖ गीता अध्याय १८ श्लोक ४६ :- ज्या परमेश्वरापासून सर्व प्राण्यांची उत्पत्ति झाली आहे (आणि) ज्याच्याद्वारे हे सर्व जग व्यापलेले आहे. आपल्या स्वाभाविक कर्मा द्वारा पुजा करून मनुष्य परम सिद्धीस प्राप्त होतो.

❖ गीता अध्याय १८ श्लोक ६१ :- {गीता ज्ञान दाता ने स्वतःहून अन्य परमेश्वराची महिमा सांगितली आहे.}

हे अर्जुन! देहस्वरूपात विराजमान झालेल्या सर्व प्राणिमात्रांना परमेश्वर आपल्या मायेने (त्यांच्या कर्मानुसार) भ्रमण करविताना सर्व प्राण्यांच्या हृदयात स्थित.

❖ गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ :- {या श्लोकात गीता ज्ञान दाताने अर्जुनाला उपरोक्त स्वतःशिवाय अन्य परमेश्वराच्या शरणी मध्ये सर्व भावाने जाण्यास म्हटले आहे.}

हे भारत! तु सर्व प्रकारे त्या परमेश्वराच्या शरणमध्ये जा. त्या परमात्म्याच्या कृपेने (केवळ तु) परम शांतीस (तसेच) सनातन परम धाम म्हणजेच सत्यलोकास (अमरस्थानास) प्राप्त होशील.

"गीता ज्ञान दात्याहून अन्य व अविनाशी तसेच सर्वांचे पालनपोषण करणार्या परमेश्वराचे प्रमाण केवळ तोच परमात्मा आहे, याचे प्रमाण"

❖ गीता अध्याय १५ श्लोक १६-१७ मध्ये :-

गीता अध्याय १५ श्लोक १६ मध्ये म्हटले आहे की या संसारात दोन पुरुष (प्रभु) आहेत. एक क्षर पुरुष तसेच दुसरा अक्षर पुरुष, हे दोन्ही तसेच त्यांच्या अंतर्गत असलेले सर्व प्राणी नाशवंत आहेत.

❖ गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मध्ये गीता ज्ञान देणाऱ्याने स्पष्ट केले आहे की :-

गीता अध्याय १५ श्लोक १७ :- उत्तम पुरुष म्हणजे श्रेष्ठ परमेश्वर तर वरील क्षर पुरुष

आणि अक्षर पुरुष यांच्याहून अन्य आहे ज्यास परमात्मा म्हटले जाते. जो तिन्ही लोकांमध्ये प्रवेश करून सर्वांचे पालन - पोषण करतो आणि तोच अविनाशी परमेश्वर आहे.

❖ हिंदू बांधवांनो! कृपया प्रमाणासाठी श्रीमदभगवत गीता परिच्छेद अन्वयातील वरील श्लोकांची फोटोकॉपी वाचा जी गीता प्रेस गोरखपूर हून प्रकाशित आहे तसेच श्री जयदयाल गोयंका द्वारा अनुवादित आहे :-

(गीता अध्याय २ श्लोक १७ ची फोटोकॉपी)

अविनाशि, तु, तत्, विद्धि, येन्, सर्वम्, इदम्, ततम्,  
विनाशम्, अव्ययस्य, अस्य, न, कश्चित्, कर्तुम्, अर्हति ॥ १७ ॥  
इस न्यायके अनुसार—

अविनाशि	= नाशरहित	ततम्	= व्याप्त है।
तु	= तो (तू)	अस्य	= इस
तत्	= उसको	अव्ययस्य	= अविनाशीका
विद्धि	= जान,	विनाशम्	= विनाश
येन	= जिससे	कर्तुम्	= करनेमें
इदम्	= यह	कश्चित्	= कोई भी
सर्वम्	= { सम्पूर्ण जगत् (दृश्यवर्ग)	न, अर्हति	= समर्थ नहीं है।

(गीता अध्याय १८ श्लोक ४६ ची फोटोकॉपी)

यतः, प्रवृत्तिः, भूतानाम्, येन्, सर्वम्, इदम्, ततम्,  
स्वकर्मणा, तम्, अभ्यर्च्य, सिद्धिं, विन्दति, मानवः ॥ ४६ ॥

यतः	= जिस परमेश्वरसे	तम्	= उस परमेश्वरकी
भूतानाम्	= सम्पूर्ण प्राणियोंकी	स्वकर्मणा	= { अपने स्वाभाविक कर्मोंद्वारा
प्रवृत्तिः	= उत्पत्ति हुई है (और)	अभ्यर्च्य	= पूजा करके <sup>२</sup>
येन	= जिससे	मानवः	= मनुष्य
इदम्	= यह	सिद्धिम्	= परम सिद्धिको
सर्वम्	= समस्त (जगत्)	विन्दति	= प्राप्त हो जाता है।
ततम्	= व्याप्त है*,		

(गीता अध्याय १८ श्लोक ६१ ची फोटोकॉपी)

ईश्वरः, सर्वभूतानाम्, हृद्देशे, अर्जुन, तिष्ठति,  
भ्रामयन्, सर्वभूतानि, यन्त्रारूढानि, मायया ॥ ६१ ॥

क्योंकि—

अर्जुन	= हे अर्जुन!	(उनके कर्मोंके अनुसार)
यन्त्रारूढानि	= { शरीररूप यन्त्रमें आरूढ़ हुए	भ्रामयन् = भ्रमण कराता हुआ
सर्वभूतानि	= सम्पूर्ण प्राणियोंको	सर्वभूतानाम् = सब प्राणियोंके
ईश्वरः	= अन्तर्यामी परमेश्वर	हृद्देशे = हृदयमें
मायया	= अपनी मायासे	तिष्ठति = स्थित है।

(गीता अध्याय १८ श्लोक ६२ ची फोटोकॉपी)

तम्, एव, शरणम्, गच्छ, सर्वभावेन, भारत,  
तत्प्रसादात्, पराम्, शान्तिम्, स्थानम्, प्राप्स्यसि, शाश्वतम् ॥ ६२ ॥

इसलिये—

भारत	= हे भारत! (तू)	तत्प्रसादात् = { उस परमात्माकी कृपासे (ही तू)
सर्वभावेन	= सब प्रकारसे	पराम् = परम
तम्	= उस परमेश्वरकी	शान्तिम् = शान्तिको (तथा)
एव	= ही	शाश्वतम् = सनातन
शरणम्	= शरणमें*	स्थानम् = परम धामको
गच्छ	= जा।	प्राप्स्यसि = प्राप्त होगा।

(गीता अध्याय १५ श्लोक १६ ची फोटोकॉपी)

द्वौ, इमौ, पुरुषौ, लोके, क्षरः, च, अक्षरः, एव, च,  
क्षरः, सर्वाणि, भूतानि, कूटस्थः, अक्षरः, उच्यते ॥ १६ ॥

तथा हे अर्जुन!—

लोके	= इस संसारमें	सर्वाणि	= सम्पूर्ण
क्षरः	= नाशवान्	भूतानि	= { भूतप्राणियोंके शरीर (तो)
च	= और	क्षरः	= नाशवान्
अक्षरः	= अविनाशी	च	= और
एव	= भी—	कूटस्थः	= जीवात्मा
इमौ	= ये	अक्षरः	= अविनाशी
द्वौ	= दो प्रकारके*	उच्यते	= कहा जाता है।
पुरुषौ	= पुरुष हैं।(इनमें)		

(गीता अध्याय १५ श्लोक १७ ची फोटोकॉपी)

उत्तमः, पुरुषः, तु, अन्यः, परमात्मा, इति, उदाहृतः,  
यः, लोकत्रयम्, आविश्य, बिभर्ति, अव्ययः, ईश्वरः ॥ १७ ॥

तथा इन दोनोंसे—

उत्तमः	= उत्तम	बिभर्ति	= { सबका धारण- पोषण करता है (एवं)
पुरुषः	= पुरुष	अव्ययः	= अविनाशी,
तु	= तो	ईश्वरः	= परमेश्वर (और)
अन्यः	= अन्य ही है,	परमात्मा	= परमात्मा
यः	= जो	इति	= इस प्रकार
लोकत्रयम्	= तीनों लोकोंमें	उदाहृतः	= कहा गया है।
आविश्य	= प्रवेश करके		

➤ भ्रम निवारण :- गीता अध्याय १५ श्लोक १८ मध्ये गीता ज्ञान दाताने सांगितले आहे की मी लोकवेदाच्या (दंत कथाच्या) आधारे प्रसिद्ध पुरुषोत्तम आहे कारण मी माझ्या अंतर्गत सर्व प्राण्यांमध्ये सर्वश्रेष्ठ आहे.

➤ विचार करा: गीता ज्ञान दाताने गीता अध्याय ८ श्लोक ३ मध्ये परम अक्षर ब्रह्म (पुरुष)

स्वतःहून अन्य सांगितला आहे. श्लोक ५-७ मध्ये आपली भक्ती करण्यास सांगितले आहे तसेच गीता अध्याय ८ च्याच श्लोक ८-९-१० मध्ये स्वतः व्यतिरिक्त अन्य परम अक्षर ब्रह्म म्हणजे परम अक्षर पुरुष / सच्चिदानंद घन ब्रह्म म्हणजे दिव्य परम पुरुष (परमेश्वर) यांची भक्ती करण्यास सांगितले आहे. गीता अध्याय ८ श्लोक ९ मध्ये देखील त्यालाच सर्वांचे पालन-पोषण करणारा सांगितले आहे. याच प्रकारे गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मध्ये स्वतः व्यतिरिक्त अन्य परम अक्षर पुरुषाला पुरुषोत्तम म्हटले आहे. त्यास सर्वांचे पालन-पोषण करतो करणारा अविनाशी म्हटले आहे. पुन्हा गीता अध्याय १५ श्लोक १८ मध्ये आपली स्थिती सांगितली आहे की मी तर लोक वेद (ऐकलेल्या गोष्टी / दंतकथा) च्या आधारे पुरुषोत्तम प्रसिद्ध आहे. {वास्तवात पुरुषोत्तम तर वर गीता अध्याय १५ श्लोक १७ मध्ये सांगितला आहे.}

काही व्यक्ति १८ वा श्लोक वाचून म्हणतात की पहा! गीता ज्ञान देणारा स्वतःला पुरुषोत्तम म्हणत आहे. याच्याशिवाय अन्य कोणी पुरुषोत्तम नाही. त्यांच्या मूर्ख विचारसरणीचे उत्तर वर स्पष्ट केले आहे.

प्रश्न :- शास्त्रात कोणते भक्ती कर्म (कर्तव्य) करण्यायोग्य आहे तसेच कोणते कर्म (अकर्तव्य) न करण्यायोग्य आहे?

उत्तर: श्रीमद्भगवद्गीतेमध्ये गीता अध्याय ८ श्लोक १३ मध्ये गीता ज्ञान देणाऱ्या प्रभुने आपली भक्ती / पूजेचे केवळ एक अक्षर ओम (ॐ) स्मरण करण्यास सांगितले आहे. याव्यतिरिक्त अन्य नाम (अकर्तव्य) जप न करणारे आहेत.

गीता अध्याय ३ श्लोक १०-१५ मध्ये यज्ञ करणे (कर्तव्य) करण्यायोग्य हे भक्तीचे कर्म सांगितले आहे. त्यामध्ये (परम अक्षर ब्रह्म) अविनाशी परमात्म्याला इष्ट रूपात स्थापित करण्यास सांगितले आहे.

➤ यज्ञांचे पाच प्रकार आहेत:- १. धर्म यज्ञ २. ध्यान यज्ञ ३. हवन यज्ञ ४. प्रणाम यज्ञ ५. ज्ञान यज्ञ.

यांना करण्याची विधी तत्वदर्शी संत सांगतो. हे प्रमाण गीता अध्याय ४ श्लोक ३२-३३-३४ मध्ये देखील आहे. म्हटले आहे सच्चिदानंद घन ब्रह्म आपल्या मुख कमळाच्या मधून बोललेल्या वाणीमध्ये तत्वज्ञान सांगत आहे. त्यापासून पूर्ण मोक्ष होतो. त्याला ओळखून तु कर्माच्या बंधनातून सर्वथा मुक्त होशील. (गीता अध्याय ४ श्लोक ३२)

गीता अध्याय ४ श्लोक ३३ :- हे परंतप अर्जुना! द्रव्यमय (धन खर्च केली जाणारी) यज्ञा पेक्षा ज्ञान यज्ञ म्हणजे तत्वदर्शी संताचा सत्संग ऐकणे अधिक श्रेष्ठ आहे. कारण तत्वदर्शी संत धर्म-कर्म व जाप इत्यादी करण्याची शास्त्रोक्त विधी सांगतो. जसे ज्ञाना शिवाय कर्णाने (सहावा पांडव) केवळ सोने (Gold) दान केले. त्यामुळे त्याला स्वर्गातील सोन्याच्या (Gold) डोंगरावर

सोडले. त्याने भूक लागल्यावर भोजन मागितले. त्याला सांगण्यात आले की आपण अन्नदान (धर्मयज्ञ) केले नाही. केवळ सोने दान केले. त्यामुळे भोजन मिळणार नाही. जर तत्वदर्शी संत मिळाला असता तर कर्णाला पाचही यज्ञ करून पूर्ण मोक्ष मिळाला असता. म्हणूनच गीता अध्याय ४ श्लोक ३३ मध्ये म्हटले आहे की द्रव्यमय यज्ञापेक्षा ज्ञान यज्ञ श्रेष्ठ आहे म्हणजे (ज्ञान यज्ञ) तत्वदर्शी संताचे ज्ञान ऐकल्याने माहिती होते की शास्त्रविधी अनुसार कोणते भक्ति कर्म आहेत ?

गीता अध्याय ४ श्लोक ३४ मध्ये सांगितले आहे की त्या तत्वज्ञानास जो सच्चिदानंद घन परमात्मा आपल्या मुखातून वाणी बोलून सांगतो, त्या वाणीत लिहिलेले आहे. त्यास तत्वदर्शी संतांकडे जाऊन समज. त्यांना भली-भांती दंडवत प्रणाम केल्याने त्यांची सेवा केल्याने आणि कपट सोडून सरलतापूर्वक प्रश्न केल्याने ते परमात्म तत्त्वास जाणणारे ज्ञानी महात्मा तुला त्या तत्वज्ञानाचा उपदेश करतील.

ते तत्वज्ञान माझ्याकडे (लेखक-रामपाल दास) आहे जे सूक्ष्म वेदात (स्वसमवेदात) स्वतः सच्चिदानंद घन ब्रह्म कबीर जी यांनी स्वतः मुख कमळातून बोललेल्या वाणी म्हणजे कबीर वाणी मध्ये बोलून सांगितले आहे जे श्री धर्मदास जी (बांधवगड वाले) यांनी लिहिले आहे. मग परमेश्वर कबीरजींनी तेच ज्ञान आपला प्रिय आत्मा संत गरीबदासजींना सांगितले होते तसेच आपले सत्यलोक दाखवले होते. मग संत गरीबदासजींनी कबीरजींचा डोळ्यांनी पाहिलेला महिमा सांगितला. सुक्ष्मवेदामध्ये संपूर्ण आध्यात्मिक ज्ञान आहे. चारही वेदांचे (ऋग्वेद, यजुर्वेद, सामवेद आणि अथर्ववेद) ज्ञान सुक्ष्मवेदातून घेतले आहे. परंतु बरेच ज्ञान वगळण्यात आले आहे. त्याची पूर्तता करण्यासाठी परमेश्वर स्वतः पृथ्वीवर आले होते. संपूर्ण आध्यात्मिक ज्ञान सांगितले होते.

➤ संपूर्ण तसेच अधिक माहितीसाठी हिंदू बांधव कृपया वाचा पुस्तक "गीता तेरा तुझे ज्ञान अमृत" जे लेखक {संत रामपाल दास जी महाराज (सतलोक आश्रम बरवाला)} द्वारा लिहिलेले ज्याची किंमत फक्त १०/- आहे. जर आपण हे पुस्तक निःशुल्क मागवु इच्छित असाल तर कृपया तुमचे पूर्ण नाव, पत्ता आम्हाला खालील दिलेल्या नंबर वर SMS किंवा Whatsapp करा. हे पुस्तक अगदी मोफत दिले जाईल. तुम्हाला टपाल खर्च देखील द्यावा लागणार नाही. इतर पुस्तके म्हणजे ज्ञान गंगा, जीने की राह, अंधश्रद्धा भक्ती खत-ए-जान सुद्धा SMS किंवा Whatsapp द्वारा निःशुल्क मागवता येईल. याशिवाय वरील तसेच अन्य सर्व पुस्तके आमच्या वेबसाईट किंवा संत रामपाल जी महाराज ॲपवरून मोफत डाउनलोड करता येतील. आमची वेबसाईट आहे:- [www.jagatgururampalji.org](http://www.jagatgururampalji.org)

सत्संग ऐकण्यासाठी Youtube वर शोधा "Sant Rampal Ji Maharaj Channel"

SMS किंवा Whatsapp करण्यासाठी आमचा संपर्क क्रमांक : ७४९६८०९८२५